

DO VYSOČAN

Nebudeme sledovat, co se dělo ve školce, když se děti z parku vrátily. A co dělala nebohá paní ředitelka, když paní učitelku Součkovou odvezla rychlá záchranná služba. Ve školce byl prostě velký zmatek a nikdo si nevzpomněl na Kosprda a Telecí.

Ti zatím stáli v křoví na kraji parku a dívali se na vchod do metra.

„Kde vlastně je ta výstava s Kosprdem Jedna?“ zeptala se Telecí.

Kosprd hned řekl, protože si dobře pamatoval, co tatínek říkal:

„Ve Vysočanech. Asi tam budou samé vysoké domy a mezi nimi budou lítat vzducholodě. Bude těžké Kosprda Jedna najít.“

„To si jenom myslíš,“ odpověděla Telecí, „já Vysočany náhodou znám. Žádný vzducholodě tam nelítají, ale jezdí se tam k zubaři. Metrem!“

Kosprd se na ni zaraženě podíval.

„Myslíš, že to budou ty stejný Vysočany?“

„Na to vem jed. Třeba tis červený, jak říkala úča,“
povídá vesele Telecí a oba se rozesmáli.

Potom přemýšleli, jak se dostat do metra. Což o to,
lístek nepotřebovali, protože byli ještě malí. Jak to
ale udělat, aby byli nenápadní?

„Musíme se maskovat,“ řekl Kosprd a vzpomněl si
zase na film o dvou kamarádech. Utrhl z bezu větev
a zarazil si ji za pásek.

„Takhle budu nenápadnej.“

Telecí obrátila oči v sloup.

„V metru a s větví? Tam přece žádné křoví neroste,
tam mají jenom pohyblivé schody! Musíme být
nenápadní, jakože máme rodiče přece!!!“

Kosprd se zarazil. To ho nenapadlo... Jsou přece na
útěku, a Telecí teď přijde s rodiči. Telecí si ale věděla
rady. Kolem křoví zrovna procházel pán s aktovkou,
který si v chůzi prohlížel noviny. Telecí popohnala
Kosprda.

„Rychle, tenhle je vhodnej jako táta!“

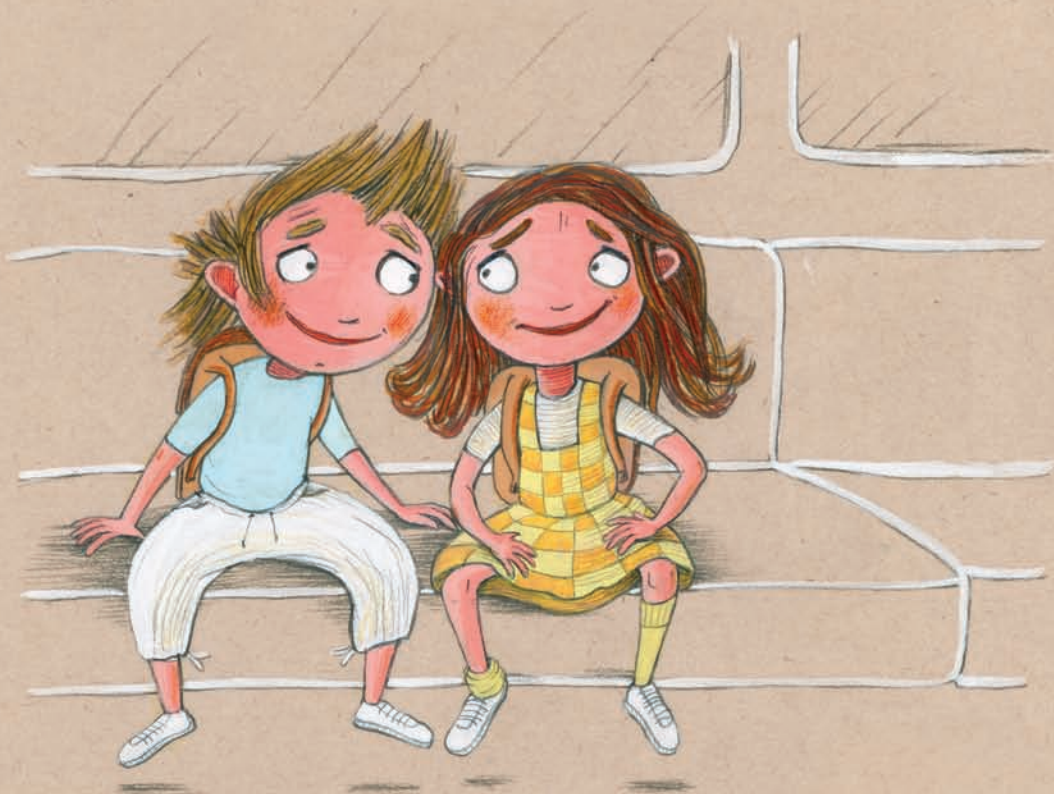
A rozběhli se za pánem s novinami. Šli za ním hezky
několik kroků, jako se chodí za tatínkem. A prošli
do metra a strážnému nepřipadalo vůbec nic divné.

A sjeli po schodech dolů na peron a kamery, co visely
nad schodištěm, jenom dál líně upíraly své čočky,
protože se nedělo nic divného, jen dvě děti sjížděly
po schodech a jejich tatínek si četl noviny.

Pán s novinami se postavil na peron a čekal, až přijede souprava.

„Tohle nepůjde,“ řekla Telecí potichu Kosprdovi, „musíme na jinou linku, takhle se k zubaři nejede. Musíme přesednout na jiného rodiče.“

A přesedli. Kolem jela totiž paní s kočárkem. Opatrně se vypravili za ní. Měla s miminkem opravdu hodně práce, takže si jich nevšimla, jak se plíží za ní na další pohyblivé schody ještě hlouběji do metra na linku do Vysočan. Podařilo se jim nastoupit do vagonu a odjet až na stanici, kde paní v reproduktoru povídá něžným hlasem: „Vysočanská.“

VYSOČANSKÁ